

บทที่ 5

สรุป และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุป

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ.2551 ได้มีการกำหนดหลักการพื้นฐานให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาเป็นไปด้วยความสะดวก รวดเร็ว และเที่ยงธรรม ซึ่งความมุ่งหมายดังกล่าวได้นำมาใช้เรื่องสิทธิในการยื่นอุทธรณ์ และฎีกาคดีผู้บริโภคด้วย โดยกำหนดให้คดีผู้บริโภคเป็นระบบ 2 ชั้นศาล กล่าวคือ เมื่อศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคหรือศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริโภคมีคำพิพากษา หรือคำสั่งแล้วให้คดีเป็นที่สุด จะฎีกาต่อไปไม่ได้ เพื่อที่จะให้คดีผู้บริโภคเสร็จไปจากศาลอย่างรวดเร็ว และให้ผู้เสียหายได้รับการเยียวยาโดยไม่ชักช้า ทำให้ต้องพิจารณาถึงความพร้อมและมาตรฐานของศาลอุทธรณ์ในฐานะที่จะเป็นศาลสูงสุดว่ามีมาตรฐานที่ประชาชนจะยอมรับได้หรือไม่

นอกจากนี้ยังมีบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ.2551 มาตรา 51 ที่บัญญัติให้คู่ความอาจยื่นคำร้องต่อศาลฎีกาเพื่อขออนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง และ/หรือ ปัญหาข้อกฎหมายได้ โดยคู่ความจะต้องขออนุญาตยื่นฎีกาต่อศาลฎีกาก่อนในทุกกรณี โดยต้องยื่นคำร้องดังกล่าวไปพร้อมกับคำฟ้องฎีกาต่อศาลชั้นต้นที่มีคำพิพากษา หรือคำสั่ง และให้ศาลชั้นต้นดำเนินการส่งคำร้องขออนุญาตฎีกาไปยังศาลฎีกาเพื่อพิจารณาคำร้องดังกล่าว ทำให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาในคดีผู้บริโภคเกิดความล่าช้าอย่างมาก เนื่องจากปัญหาดังต่อไปนี้

ปัญหากรณีที่ผู้พิพากษาในศาลชั้นต้นขาดซึ่งความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านคดีผู้บริโภค และการบังคับใช้พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ในการดำเนินกระบวนการคดี ทำให้เกิดความสับสนในการใช้กฎหมาย รวมทั้งอำนาจหน้าที่ของตน

จากการที่ได้ศึกษามาตรการทางกฎหมายในบทที่ 3 จะเห็นได้ว่า ประเทศญี่ปุ่น ประเทศสิงคโปร์ ประเทศแคนาดา ประเทศมาเลเซีย และประเทศออสเตรเลียได้มีการวางระบบแบ่งแยกคดีผู้บริโภคออกจากคดีแพ่งทั่วไป ทำให้คดีผู้บริโภคได้รับการพิจารณาโดยผู้พิพากษาที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญ ซึ่งสามารถที่จะช่วยลดความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นได้

ต่อมาคือพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 51 ที่ได้เปิดโอกาสให้มีการยื่นฎีกาทั้งในปัญหาข้อเท็จจริงและปัญหาข้อกฎหมาย ทั้งที่ข้อเท็จจริงดังกล่าวได้รับการพิจารณามาแล้วถึงสองชั้นศาล ทำให้ปริมาณคดีที่ยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาขึ้นสู่การพิจารณาโดย

คณะกรรมการกลั่นกรองคดีในศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคมีปริมาณมาก ส่งผลให้การทำงานของคณะกรรมการกลั่นกรองคดีและการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคเกิดความล่าช้า ซึ่งในประเทศเยอรมัน ประเทศอังกฤษ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศสิงคโปร์ จะกำหนดให้คดีที่ศาลอุทธรณ์ได้มีคำพิพากษาแล้ว จะทำการยื่นฎีกาต่อศาลฎีกาได้เฉพาะในปัญหาข้อกฎหมายเท่านั้น ทำให้ลดปริมาณคดีที่จะขึ้นสู่ศาลฎีกาได้อย่างมาก ทำให้คดีที่ควรได้รับการพิจารณาโดยศาลฎีกาที่แท้จริง ได้รับการพิจารณาเร็วขึ้น นอกจากนี้ยังทำให้การประวิงคดีโดยคู่ความฝ่ายที่ไม่สุจริตน้อยลงเช่นกัน

สำหรับปัญหากรณีบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ.2551 มาตรา 51 วรรคสอง ประกอบกับข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาว่าด้วยการดำเนินกระบวนการพิจารณา และการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 หมวด 8 ข้อ 39, ข้อ 40 และ ข้อ 41 ที่กำหนดให้อำนาจในการพิจารณาคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาเป็นของศาลฎีกาโดยเด็ดขาดในขณะที่ศาลฎีกาต้องรับช่วงคดีมาจากศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์จากทั่วราชอาณาจักรมาพิจารณาที่ศาลฎีกาแต่เพียงแห่งเดียว จึงเกิดปัญหาข้อจำกัดในจำนวนบุคลากรผู้พิพากษา ทำให้คดีที่ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกาต้องใช้ระยะเวลาในการที่บทบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้อำนาจในการพิจารณาคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาเป็นของศาลฎีกาโดยเด็ดขาด จึงเป็นการเพิ่มภาระให้กับศาลฎีกาเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้พิพากษาในศาลฎีกาไม่ได้เป็นผู้รู้เห็น หรือทราบข้อเท็จจริงในคดีมาตั้งแต่ต้น ทำให้คณะกรรมการกลั่นกรองต้องใช้ระยะเวลาในการศึกษาข้อเท็จจริง หรือข้อกฎหมายในคดีที่ยาวนาน แต่สำหรับบทบัญญัติแห่งกฎหมายของประเทศเยอรมันจะกำหนดให้ศาลอุทธรณ์มีหน้าที่ต้องวินิจฉัยทุกครั้งว่าสมควรอนุญาตให้ฎีกาหรือไม่ โดยให้เขียนไว้ในคำพิพากษา โดยไม่จำเป็นต้องมีคำขอจากคู่ความ และคำอนุญาตของศาลอุทธรณ์มีผลผูกพันศาลอุทธรณ์และถือเป็นที่สุด อันเป็นการลดภาระของผู้พิพากษาและปริมาณคดีในศาลสูงได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ยังมีปัญหาในส่วนของข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาว่าด้วยการดำเนินกระบวนการพิจารณา และการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ข้อ 39 และ ข้อ 41 ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ.2551 มาตรา 53 ในเรื่องการยื่นคำแก้ฎีกาของจำเลยฎีกากล่าวคือเมื่อศาลชั้นต้นได้รับคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาให้ศาลชั้นต้นรับส่งสำเนาคำร้องให้อีกฝ่ายทราบ และส่งคำร้องดังกล่าวพร้อมฎีกาและสำนวนความไปยังศาลฎีกาเพื่อพิจารณาสั่งโดยเร็ว โดยไม่จำเป็นต้องรอคำคัดค้านของคู่ความฝ่ายอื่น แม้จำเลยฎีกาจะยื่นคำแก้ฎีกามาในขณะนั้นศาลชั้นต้นจะยังไม่ส่งรับคำแก้ฎีกา แต่จะสั่งให้ให้รอไว้จนกว่าศาลฎีกาจะมีคำสั่งคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาของโจทก์ฎีกาเสียก่อน ซึ่งจะมีขั้นตอนจำนวนมากเช่นการออกหมายเรียกคู่ความมาฟังคำสั่งอนุญาตในคำร้องดังกล่าวเสียก่อน จำเลยฎีกาจึงจะสามารถทำคำแก้ฎีกาขึ้นมาขึ้นต่อ

ศาลชั้นต้นเพื่อส่งไปยังศาลฎีกาเพื่อพิจารณาต่อไป โดยอาจมีการยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นคำแก้ฎีกาก็ได้ อันเป็นความล่าช้าในการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ต้องเสียไป ซึ่งขัดต่อเจตนารมณ์ของกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค

ประเด็นต่อมาได้มีร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2558 (แก้ไขเพิ่มเติมการอุทธรณ์ฎีกา) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการกลั่นกรองคดี ทำให้ปริมาณคดีขึ้นสู่การพิจารณาในศาลฎีกาลดน้อยลง โดยใช้วิธีการเช่นเดียวกับคดีผู้บริโภค ว่าด้วยการยื่นฎีกาคดีผู้บริโภค ซึ่งน่าจะทำให้เกิดความล่าช้าในคดีแพ่งเช่นเดียวกัน เนื่องจากเมื่อเปิดโอกาสให้มีการขออนุญาตยื่นฎีกาได้ คู่ความย่อมประสงค์จะใช้สิทธิของตนให้ถึงที่สุด กล่าวคือยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาเข้ามาเป็นจำนวนมากเช่นเดิมและเป็นช่องทางให้เกิดการประวิงคดีโดยฝ่ายคู่ความที่ไม่สุจริต

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 จากปัญหาของกรณีที่มีได้กำหนดให้คดีผู้บริโภคอยู่ในเขตอำนาจของศาลชั้นฎีกา พิเศษ หรือแผนกชั้นฎีกาพิเศษในคดีผู้บริโภค ทำให้ผู้พิพากษาขาดความรู้ความเชี่ยวชาญ และมีความสับสนต่อการปรับใช้กฎหมาย อันกระทบต่อคู่ความในเรื่องความล่าช้าของคดี ผู้เขียนจึงเห็นว่าจะสมควรให้มีการตราบทบัญญัติให้มีการจัดตั้งศาลชั้นฎีกาพิเศษ หรือเพิ่มเติมบทบัญญัติให้จัดตั้งแผนกคดีผู้บริโภคในศาลชั้นต้นเช่นเดียวกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 45 ที่ให้จัดตั้งแผนกคดีผู้บริโภคขึ้นในศาลอุทธรณ์ เพื่อให้ศาลชั้นต้นได้มีศาล หรือแผนกชั้นฎีกาพิเศษสำหรับพิจารณาคดีผู้บริโภคโดยเฉพาะ โดยในความเห็นของผู้เขียนเห็นว่าจะสามารถลดความสับสนในการปรับใช้กฎหมายแก้คดีผู้บริโภคได้ นอกจากนี้ผู้เขียนยังเห็นว่าควรจัดตั้งในรูปแบบของแผนกคดีผู้บริโภคในศาลชั้นต้นมากกว่าจัดตั้งศาลชั้นฎีกาพิเศษ เนื่องจากสามารถประหยัดงบประมาณในการก่อสร้างได้ และสามารถกระจายลงไปในเขตอำนาจศาลต่างๆ แห่งที่มีศาลชั้นต้นตั้งอยู่ได้โดยไม่ต้องใช้งบประมาณเป็นจำนวนมาก อาทิ การก่อสร้างอาคารศาล เป็นต้น

5.2.2 กรณีที่คดีผู้บริโภคสามารถยื่นฎีกาได้ทั้งในปัญหาข้อเท็จจริง และปัญหาข้อกฎหมาย ผู้เขียนเห็นสมควรให้มีการแก้ไขบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ.2551 มาตรา 51 ให้คดีผู้บริโภคส่วนที่เป็นปัญหาข้อเท็จจริงถึงที่สุดในศาลชั้นอุทธรณ์โดยเด็ดขาดตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ.2551 มาตรา 49 ไม่อาจยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาได้ ส่วนกรณีปัญหาข้อกฎหมายเท่านั้นที่สามารถจะใช้สิทธิในชั้นฎีกาได้โดยยังคงต้องยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกามาพร้อมคำฟ้องฎีกา ตามเหตุผลที่ได้กล่าวในบทที่ 4

5.2.3 กรณีที่กฎหมายกำหนดให้อำนาจในการพิจารณาคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาเป็นของศาลฎีกาโดยเด็ดขาด ซึ่งเป็นการเพิ่มภาระให้กับผู้พิพากษาศาลฎีกาเป็นอย่างมาก ผู้เขียนเห็นสมควรให้มีการแก้ไขบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภค พ.ศ.2551 มาตรา 51 วรรคสอง และข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาว่าด้วยการดำเนินกระบวนการพิจารณา และการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในคดีผู้บริ โภค พ.ศ. 2551 หมวด 8 ข้อ 39, 40 และ 41 กำหนดให้อำนาจในการพิจารณาคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาในคดีผู้บริ โภคเป็นของของศาลชั้นอุทธรณ์ ตามแนวทางของประเทศเยอรมัน ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ ประการแรกคือ ปริมาณบุคลากรผู้พิพากษาในศาลชั้นฎีกามีอยู่อย่างจำกัดเมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณคดีผู้บริ โภคที่ขึ้นสู่ศาลฎีการวมทั้งคดีที่ค้างพิจารณาก็มีเป็นจำนวนมาก การต้องแบ่งอัตรากำลังมาพิจารณาคำร้องขออนุญาตที่มีจำนวนมากทั้งที่ต้องด้วยหลักเกณฑ์และไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ในการยื่นขออนุญาตยื่นฎีกาจะเป็นการสิ้นเปลืองบุคลากร เหตุผลประการต่อมาคือ ผู้พิพากษาในศาลชั้นฎีกาเป็นผู้ที่ไม่ได้รู้เห็นข้อเท็จจริงในคดีมาก่อน เนื่องจากผู้พิพากษาที่เป็นผู้ดำเนินกระบวนการพิจารณามาและสามารถเข้าถึงข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายในคดีได้เป็นอย่างดีก็คือศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ แต่เมื่อพิจารณาลำดับชั้นศาลแล้วจะพบว่าศาลอุทธรณ์อยู่ในลำดับชั้นที่สูงกว่า และผู้พิพากษามีประสบการณ์มากกว่าผู้พิพากษาในศาลชั้นต้นประกอบกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภค พ.ศ. 2551 มาตรา 49 บัญญัติให้คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์เป็นที่สุดอยู่แล้ว ดังนั้นการพิจารณาคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาจึงควรให้อยู่ในอำนาจของศาลอุทธรณ์ ซึ่งจะทำได้สามารถควบคุมปริมาณคดีที่จะยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาทั้งที่ไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ที่จะขออนุญาตยื่นฎีกาอันเป็นการประวิงคดีโดยคู่ความที่ไม่สุจริตได้อีกด้วย

ในการพิจารณาคำร้องดังกล่าวของผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ให้ใช้หลักเกณฑ์เดิมที่ศาลฎีกาใช้พิจารณาคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาในปัจจุบัน อาทิ พิจารณาถึงความเกี่ยวข้องกับประโยชน์สาธารณะ เป็นต้น ทั้งนี้ศาลฎีกายังคงมีดุลพินิจในการกลั่นกรองคดีที่ขึ้นสู่ศาลฎีกาเช่นเดียวกับคดีแพ่งทั่วไป และหากศาลฎีกาเห็นว่าเรื่องที่ยื่นฎีกาไม่เป็นสาระแก่คดีที่ควรได้รับการวินิจฉัย ศาลฎีกาก็สามารถจำหน่ายคดีออกจากสารบบความได้อยู่แล้ว ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 219 วรรคสอง และระเบียบที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาว่าด้วยการไม่รับคดีซึ่งข้อกฎหมายหรือข้อเท็จจริงที่อุทธรณ์หรือฎีกาจะไม่เป็นสาระอันควรพิจารณาไว้พิจารณาพิพากษา พ.ศ. 2551

อย่างไรก็ตาม หากมีการแก้ไขบทบัญญัติให้เป็นไปตามที่กล่าวข้างต้นก็อาจจะมีความกังวลในเรื่องมาตรฐานของศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริ โภคและศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริ โภคว่าจะมีการตัดสินใจที่แตกต่างกันไปหรือไม่ในคดีที่มีข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเหมือนกันเพราะนอกจากจะ

ให้ศาลอุทธรณ์เป็นผู้วินิจฉัยว่าคดีใดสมควรอนุญาตให้ยื่นฎีกาแล้ว ที่ผ่านมามคน ไทยจะคุ้นเคยกับระบบ 3 ชั้นศาลและให้ศาลฎีกาเป็นศาลชั้นสูงสุดของประเทศ และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภค พ.ศ. 2551 มาตรา 49 ยังบัญญัติให้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในคดีผู้บริ โภคเป็นที่สุดอีกด้วย ในการแก้ปัญหาดังกล่าวจึงต้องสร้างมาตรฐานของศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริ โภคและศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริ โภคให้เป็นที่น่าเชื่อถือมากขึ้น เช่นเพิ่มกองผู้ช่วยผู้พิพากษาให้มีมาตรฐานเดียวกับในศาลฎีกา เป็นต้น และถ้าสามารถยกมาตรฐานของศาลอุทธรณ์ได้แล้วก็จะสามารถสร้างประโยชน์แก่ประชาชนมากกว่าที่จะให้คดีได้รับการถ่วงดุลโดยคณะกรรมการถ่วงดุลที่เป็นบุคคลากรในศาลฎีกาถึง 4 คน

ในกรณีที่มีการแก้ไขบทบัญญัติในส่วนนี้ โดยให้ศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริ โภคและศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีผู้บริ โภคมีหน้าที่ในการถ่วงดุลคดีแทนศาลฎีกาอาจเป็นการช่วยแก้ปัญหาความล่าช้าจากการยื่นคำแก้ฎีกาคดีผู้บริ โภคดังที่กล่าวข้างต้นได้อีกด้วย เนื่องจากเมื่อศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาแล้วก็ต้องมีคำสั่งในเรื่องการอนุญาตให้ฎีกาไว้ด้วย ทำให้โจทก์และจำเลยฎีกาทราบว่าตนสามารถยื่นฎีกาได้หรือไม่ในทันที เมื่อโจทก์ฎีกาทำการยื่นฎีกาแล้วจำเลยฎีกาก็สามารถยื่นคำแก้ฎีกาเข้ามาได้ โดยไม่ต้องรอคำสั่งอนุญาตให้ฎีกาจากศาลฎีกาอีก

5.2.4. กรณีที่ข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาว่าด้วยการดำเนินกระบวนการพิจารณา และการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในคดีผู้บริ โภค พ.ศ. 2551 ข้อ 39 และข้อ 41 ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภค พ.ศ.2551 มาตรา 53 กำหนดให้จำเลยฎีกาอาจยื่นฎีกาต่อศาลชั้นต้นได้ภายในกำหนด 15 วัน นับแต่วันฟังคำสั่งรับฎีกาของโจทก์ฎีกาผู้เขียนจึงเห็นสมควรให้มีการแก้ไขข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาว่าด้วยการดำเนินกระบวนการพิจารณา และการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในคดีผู้บริ โภค พ.ศ. 2551 ข้อ 39 และข้อ 41 โดยให้ศาลชั้นต้นส่งสำเนาคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาไปพร้อมกับคำฟ้องฎีกาไปยังจำเลยฎีกาโดยเร็ว และให้จำเลยฎีกายื่นคำแก้ฎีกาเข้ามาภายใน 15 วัน นับแต่ได้รับสำเนาคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาและสำเนาคำฟ้องฎีกา และให้ศาลชั้นต้นส่งคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาพร้อมฎีกาของโจทก์ฎีกาไปยังศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริ โภค โดยไม่ต้องรอคำสั่งคัดค้านและคำแก้ฎีกาของจำเลยฎีกา เพื่อให้คำร้องขออนุญาตได้รับการพิจารณาโดยเร็ว และภายในกำหนด 7 วัน นับแต่จำเลยฎีกายื่นคำแก้ฎีกาเข้ามา หรือนับแต่พ้นระยะเวลาที่ให้จำเลยฎีกายื่นคำแก้ฎีกา ให้ศาลชั้นต้นรวบรวมคำแก้ฎีกาของจำเลยฎีกา(ถ้ามี)ไปยังศาลฎีกาหรือแจ้งว่าไม่มีการยื่นคำแก้ฎีกาไปยังศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริ โภคเพื่อพิจารณาต่อไปหากศาลฎีกามีคำสั่งอนุญาตให้ยื่นฎีกา ซึ่งผู้เขียนมีความเห็นว่าวิธีการดังกล่าวจะทำให้แก้ปัญหาล่าช้าที่เกิดขึ้นได้ เพราะศาลฎีกาสามารถพิจารณาคำฟ้องฎีกา และคำแก้ฎีกาได้ทันทีที่มีคำสั่งรับฎีกาของ โจทก์ฎีกา เนื่องจากมีการส่งคำฟ้องฎีกาไปพร้อมกับคำแก้ฎีกาแล้ว

อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะเป็นกรณีที่ศาลฎีกามีคำสั่งอนุญาตให้ยื่นฎีกาได้เพียงบางประเด็น ไม่ว่าจะ เป็นปัญหาข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมาย ก็ไม่ได้ก่อให้เกิดผลเสียต่อจำเลยฎีกาแต่อย่างใด เพราะ เมื่อมีการส่งสำเนาฎีกาให้กับจำเลยฎีกาแล้ว จำเลยฎีกาสามารถตรวจดูคำฟ้องฎีกาของ โจทก์ฎีกา พร้อมกับคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาได้ ทำให้ทราบว่า โจทก์ฎีกายื่นคำฟ้องฎีกาคัดค้านคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ในประเด็นใดบ้าง และจำเลยฎีกาก็สามารถทำคำแก้ฎีกาให้ครบทุกประเด็นตามคำฟ้อง ฎีกาของโจทก์ฎีกาอยู่แล้ว จึงไม่กระทบถึงสิทธิของจำเลยฎีกาแต่อย่างใด

กรณีที่มีข้อโต้แย้งกรณีที่ต้องมีค่าใช้จ่ายในการทำคำแก้ฎีกาของโจทก์ฎีกา แต่ไม่แน่นอนว่า ศาลฎีกาจะมีคำสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ยื่นฎีกา ผู้เขียนเห็นว่าในประเด็นนี้ควรพิจารณาตาม หลักการที่ว่า ในระหว่างที่คดียังไม่ถึงที่สุดและเสร็จสิ้น ไปจากศาล ระยะเวลาที่ต้องเสียไปและ เงินทุนที่ไม่สามารถนำไปสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจในระหว่างที่คดีอยู่ระหว่างพิจารณา รวมทั้ง การเสียหายผู้บริ โภคที่ได้รับความเสียหายเกิดความล่าช้าจากกระบวนการดังกล่าว การมีค่าใช้จ่ายใน การทำคำแก้ฎีกาต้องถือว่าเป็นส่วนเล็กน้อยเท่านั้น และหากขณะคดีก็อาจได้รับค่าธรรมเนียมและ ค่าทนายความใช้แทนคืนได้อีกด้วย

สำหรับกรณีของร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2558 (แก้ไขเพิ่มเติมการอุทธรณ์ฎีกา) ผู้เขียนเห็นว่าเนื่องจากบทบัญญัติดังกล่าวมีความ คล้ายกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภค พ.ศ.2551 ว่าด้วยเรื่องการฎีกา จึงควรแก้ไข บทบัญญัติของร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2558 เช่นเดียวกับที่นำเสนอไปในคดีผู้บริ โภคข้างต้น เว้นแต่กรณีของการจัดตั้งแผนกหรือศาล ชำนาญพิเศษในศาลชั้นต้นที่ไม่ต้องมีการแก้ไข เนื่องจากเป็นคดีแพ่งทั่วไปที่อยู่ในอำนาจของศาล ยุติธรรมทางแพ่งอยู่แล้ว

จากข้อเสนอแนะข้างต้น ผู้เขียนมีความเห็นว่าหากมีการแก้ไขบทบัญญัติแห่ง พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภค พ.ศ.2551 และข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาว่าด้วยการ ดำเนินกระบวนการพิจารณา และการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในคดีผู้บริ โภค พ.ศ. 2551 ให้ เป็นไปตามที่เสนอทั้งหมดแล้ว ผู้เขียนเชื่อว่าจะสามารถช่วยให้ความล่าช้าในการดำเนินกระบวนการ พิจารณาคดีผู้บริ โภคที่มีอยู่ในปัจจุบันลดน้อยลงได้อย่างมาก และทำให้การดำเนินกระบวนการ พิจารณาคดีผู้บริ โภคเป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ศาลชั้นต้นจะมีความเชี่ยวชาญในการดำเนิน กระบวนการพิจารณาคดีผู้บริ โภค โดยเฉพาะ และสามารถลดความผิดพลาดในขั้นตอนการออกคำสั่ง เมื่อมีการยื่นฎีกา และทำให้ปริมาณคดีที่จะขึ้นสู่ศาลฎีกามีปริมาณลดน้อยลง ช่วยให้ความล่าช้าใน การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีผู้บริ โภคที่มีอยู่ในปัจจุบัน ทำให้คดีสามารถเสร็จไปจากศาลได้เร็ว ขึ้น สมดังเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภค พ.ศ.2551 และการดำเนิน

กระบวนการพิจารณาในคดีแพ่งทั่วไปภายหลังที่บังคับใช้ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2558 ก็ย่อมไม่เกิดปัญหาดังที่มีในคดีผู้บริโภคใน
ปัจจุบันนี้